

תמיד נועל

נעליים לבנות

שאינו נותלכלכות

קריסטופר קרוס — עוד דף
(ANOTHER PAGE); הד ארצי
•BEN923757

מדובר פה במוסיקת פופ אמריקאית של לוסיאנג'לס (רכה, קליטה, קולות-רקע); מדובר פה באיכות הקלטה המתקרבת ל-שלמות ונגנים דומים (כמו סטיב גאד — תופים; פאולינגו דה-קוסטה — כלי-הקשה; רוב מאורר — קלידים). קרוס התפרסם בשירים מפליג וארתור והסגנון זהה. זוהי אוספה ו"ראש" (חברים כמו ארט גרפונקל והסקסופוניסט טום סקוט קופצים לאולפן לבקר ומופיעים באחד

מהשירים באותו זמן). לסיכום — מעניין אתכם הראש המוסיקלי של פופ אמריקאי בקליפורניה? תקנו. לא מעניין? אל תקנו. ההדפסה הישראלית מסתיעה מאוד לטובה באיכותה. כל הכבוד לחברת התקליטים, הפעם, על השומת הלב.

פנינים

בכתר הנסיכה

גל קוסטה — MINHA VOZ
פונוקוד 13219.

איכות לחני השירים משתנה. ישנם פחות טובים ולעומתם — פנינים אמיתיות משל ואלווו, זילברטו זיל ואנטוניו קאר-לוס ז'ובים. הרמה הכללית גבוהה, כיאה להפקה של נסיכת-הזמר הברזילאית. כך גם העיבודים וטיב ההקלטה. קולה של גל קוסטה מצויין וחשוב מאוד להכין את שפת השירה. לרוב, שאינם מבינים פור-סוגיות, דף עם מילות השירים במקור

ובתרגום, שאינו כלול הפעם, היה מוסיף להנאה.

האם

DEF = חירש?

דף לפארד (DEF LEPPARD)
פירומאניה; פונוקוד 119 6359.

להקת רוק כבד אנגלית בשירים פשוטים השואפים לבינוני. הם משתמשים בשירותי קלידים של מחשב FAIRLIGHT CMI. מחירו, נכון לחודש זה, 27570 דולר. לא חבל? צר גם על מאמץ המתופף, ריק אלן. כל מכוונת תופים פשוטה היתה מספיקה אותן תוצאות. אפילו לא נשמע שהם נהנים ממה שהם עושים. אולי הם שומעים את זה אחרת.

נוי

אנור שהם

נוסיקליים

פום פמי ושוכרי הלככות — זמן רב אחרי השיבה (LONG AFTER) (DARK); סיבייאס BSR*5360.

התקליט פונה לקהל רב החושב איך צריך להתנהג לנשים בקליפורניה כש-אתה בלונדי קצוף-שיער ומעט שוביניסט. הוא פונה למנסים לשיר ומעט בוב דילן (בשיר DELIVER ME) או לנגן כמו ברוס ספרדינגסטון. רוק אמריקאי של אמי צע הדרך, בדרך-כלל פונה לאותו כיוון.

כל השותפים לאוסיו, לנטיותיו ובעיותיו של טום פטי תמיד מחפשים חזוקים חדשים. אך מי אמר שהם מוסיקליים?

אוזן אחרת

על המילים ועל הכוחות

כשזמר מבצע שיר, הוא משתמש בתמי ליל. לפעמים הוא שלו ולפעמים קרובות יותר — לא. תמלילים או משוררים מספיקים מילים אינספור המעובדות לפיזיולוגים. אך אם זמר אינו מאמין במילים שאותן הוא שר, גם הביצוע לא יהיה משכנע והאיכות תיפגם.

בתקליט לקראת אירוויזיון (הד-ארצי; BAN14995) שר אחד המשתתפים בשיר בל וקדת כי "רק פעמון אחד ניתן לה קצב מבפנים". הוא שר בהתלהבות, בנחישות דעת כי זה מאוד חשוב לו ולכם. אך זה אינו מוזן לאיש, לא לזמר ולא לכם, ועובדה זו ממוטטת שיר זה ואחרים בתקליט. ומה בדבר "שמש זורחת על פני / אני הולך לבד ושר / בלי די, עד בלי די"? כאן בולט עד כאב הצורך באיזון עדין בין קירבה לתמליל ובין מקצועיות כדי להפיק תוצאה סבירה (הצ'חה בכך נזקפת רק לזכות ריקי גל וירדנה ארזי).

התכוונות. המאזין לתקליט כלשהו, חש תהיכרתית אם בשיר מסויים אבדה הזדהות הזמר עם המילים שבפיו היכן היא חזקה יותר. בתקליטה החדש של עופרה חזה (חי; הד-ארצי ANP14975), מרגישים בשירי בצלאל אלוני ובנושאים שבינו לבניה, כי היא איתכם. "לא נעים" היא הגדרה מאופקת ביותר לשיר הציונות העולמית הפותח את התקליט הזה. לא ברור איך בכלל מסוגל היה אהוד מנור לכתוב שיר שכמותו. יש לקוות כי עופרה חזה מאבדת קשר לתוכן והופכת פלקט חייכני וצבעוני. השיר הזה כולל, בשמכם — עם ישראל, פנינים דוגמת "רבים הוחי / אך גם פרחי / ולפני שנים רבות מספור" (אסיר-עולם בארגנטינה?) או "הומים ימי — חי חי / ולילותי — חי חי / ובשמי עמוד האש עוד קם" (כלוא מחנה ריכוז במלחמת-העולם השנייה?).

יופי. נורית גלרון היא זמרת כה טובה.

צילימודרניים

תחרות? לאן סולם ומתארים?

הפסנתרן ארתור רובינשטיין, אשר על-שמו ולכבודו נוסדה תחרות הפסנתר שנערכה עתה בארץ, התנגד לתחרויות. הוא סלד מתחרויות באמנות בכלל ובמיוחד סיקה בפרט. כל חייו חזר על-כך. אחד המשתתפים האמריקאים בתחרות זו, האחר רונה, דיבר על התחרויות כעל "רע הכי רחי איש מאיתנו אינו אהב זאת, אך אין ברירה אחרת".

רוביא העליונה. האם מילחמות גלדיי אטורים מודרניות, שבהן מצדיק הקהל את החיטוש אחר כל מעידה, ועם הופעתה מנענע ראשו כסבל איום, מופגן? מתחרה אחר הורה, כי "אם הייתי חושב על מי לול האלימינציה כאן, שאני כביכול בר קבוצה הטובה יותר מהנושאים לפנינו, לא הייתי מסוגל כלל להמשיך ולנגן. אני טשטש מתעלם מזה".

ומה עם דורות המלחינים האחרונים? אם מישוה אומר שדניאל ברנבויס פסנתרן טוב יותר מריכטר או מברנדל, הוא חייב להוסיף "לטעמי".

בתחרויות מתימרים לשיפוט אבסולוטי, שהוא בלתי אפשרי, במיוחד בתחומי בני צוע השואתי. ומה אם, אולי, ברנבויס מוצלח יותר בנגינת ברהמס וברנדל — ואין שווה לו בבסטה? פרטואר התחרות מתעלם, ואין לו ברירה אחרת, מנטר יות כאלה. אותו פרטואר גם נראה כאילו

פסנתר בלדווין הפתעה בארצות-הברית

זמרת גלרון אוהבת את השירים

עד כי נדמה שהיא אוהבת את כל שירי תקליטה החדש. ואולי זה כך באמת. אני ראיתי יופי (סיבייאס 25115) הוא שמו וגם אם מופיעים בו לחנים שישים מהם כבר נשמעו בארצנו, הרי שהאהבה וה-כישרון בשירת נורית גלרון אוחזים ומושי-כים. היא שרה "חורף אוחז בשנינו / אחיזה ללא קירבה / באו מים עד נפשנו / ואין תיבה" (אהוד מנור באחיות חורף); "את כל פניך / מכילות ידי // דבר אלי // נפשי יוצאת לאוימך / ואם תקרע את שמלותי / ערומה בין מעילך // מלך עליו // את כל פניך מכילות ידי" (מילים חדוה הרכבי).

פשוט. האזינו לשני מרכיבים, לחן ותמליל. אחד אינו מבטל את השני. מרמה מסוימת ומעלה — גם לא מפצה.

הוכן לתחרויות בתחילת המאה. כל אדם השומע יצירה מוכרת, אשר זכתה לבי-צועים רבים קודמים, משווה אותה מייד לביצוע האהוב עליו. האם תחרות כזו יכולה לשפוט נגינת יצירות שאינן בהש-מעת בכורה, או כאלה אשר לא נכתבו בשנים האחרונות?

היצירה ה"מודרנית" שנכללה בתחרות רובינשטיין האחרונה נראתה כנסיון לצאת ידי חובה האקטואליות במוסיקה של מינו. מבחינת אתגר, עניין ויוקרה (גם אם אולי לא קהל) היתה התחרות מרוויחה לו שיני-תה את באך — בטוהובן — מוצרט — ליסט — שופן — מעיני לקרטיס — באביס — לינטי — שנברג — דבינסי. מה קורה באמת? אפשר להבין, להירגע ולסלוח מסיבה פשוטה מאוד: אירועים אלה נקראים, בדרך-כלל, "התחרות רות לפסנתר על-שם..." או "של... וכו'". ובאמת נראה כי אלה תחרויות לפסנתרים שהנגנים מוזמנים/מתנדבים להדגים אותם. בישראל נדמה כי הבוסנדורפר זכה במקום הראשון וסטיינוויי וימאהה שותפים למקום השני. בארצות-הברית הפתיע לפני כמה חודשים, בתחרות אחרת, פסנתר בלדווין אמריקאי, שדחק סטיינוויי גרמני מהמקום הראשון. היצירן טען בדמעות כי הוא נפגם באופן מסתורי לקראת הרסיטלים ואת תגובת בלדווין לא ניתן להשיג, כי הוא עמוס סיבובי-הופעות וחוויה-קלטה, כי יאה לזוכה המקום הראשון.